

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/114/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3214204264
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3214204264.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v spore žalobcu: S. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XX/XX, N., zastúpený Advokátskym združením JUDr. Jozef Dudzík & JUDr. Kristína Gerová, Škultétyho 1597/7, Topoľčany, proti žalovaným: 1/ V. N., nar. XX.XX.XXXX, 2/ C. N., nar. XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom W. XXX/XX, A., obaja zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Zuzana Čížová, s.r.o., IČO: 36 789 925, J. Jesenského 69, Bánovce nad Bebravou, za účasti intervenienta na strane žalovaných: Wüstenrot poisťovňa, a.s., IČO: 31 383 408, Karadžičova 17, Bratislava, zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., IČO: 36 853 186, Štefánikova 8, Bratislava, o zaplatenie 42.827 eur, na odvolanie žalovaných 1/ a 2/, a intervenienta na ich strane proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 12.03.2019, č.k. 6C/163/2014-556, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, t.j. vo výroku I. p o
t v r d z u j e .
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o náhrade trov konania strán sporu, t.j. vo výroku IV. **m e n í takto:**
Žalobca je povinný nahradiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v rozsahu 9,96 %.
Žalobca je povinný nahradiť intervenientovi na strane žalovaných náhradu trov konania v rozsahu 9,96 %.
- III. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o povinnosti náhrady trov konania štátu zo strany žalobcu, t.j. vo výroku V. **m e n í tak,** že žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť na účet Okresného súdu Bánovce nad Bebravou náhradu trov štátu v rozsahu 54,98 % do troch mesiacov od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým bude rozhodnuté o konkrétnej výške trov po právoplatnosti tohto rozsudku.
- IV. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o povinnosti náhrady trov konania štátu zo strany žalovaných, t.j. vo výroku VI. **m e n í tak,** že žalovaní **s ú** p o v i n n í zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet Okresného súdu Bánovce nad Bebravou náhradu trov štátu v rozsahu 45,02 % do troch mesiacov od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým bude rozhodnuté o konkrétnej výške trov po právoplatnosti tohto rozsudku.
- V. Žalovaní 1/, 2/ a intervenient sú povinní nahradiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (po predchádzajúcom zrušení zamietavého rozsudku) rozhodoval o nároku na náhradu škody na zdraví, spôsobenej žalobcovi v dôsledku zavalenia múrom vo vlastníctve žalovaných, ktorý bol v nevyhovujúcom technickom stave a po drobnom stavebnom zásahu žalobcu sa na neho zrútil. Výrokom I. žalobe čiastočne vyhovel a žalovaných 1/ a 2/ zaviazal k solidárnemu zaplateniu 19.280,50 eur s príslušenstvom, výrokom II. konanie v časti o zaplatenie 20.327 eur s prísl. zastavil, výrokom III. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom IV. rozhodol, že žiadna zo strán

nemá nárok na náhradu trov konania. Výroky V. a VI. zaväzovali strany sporu k náhrade trov konania štátu v rozsahu 50 %.

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 415, § 420 ods. 1 a § 441 OZ a vychádzal zo záverov predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu. Konštatoval, že pre vznik škody bolo rovnako významné ako zavinenie žalobcu, tak aj zavinenie žalovaných. Títo ako vlastníci stavby v havarijnom stave neprijali také opatrenia, aby v dôsledku uvedeného stavu nedošlo ku škode a havarijný stav múru bol preto rovnakou príčinou jeho pádu ako zjavne neopatrné konanie žalobcu. Žalovaní si teda nepočínali v súlade s ustanovením § 415 Občianskeho zákonníka tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, zanedbali svoju prevenčnú povinnosť a riadne sa nestarali o svoje vlastníctvo v dôsledku čoho v spojení aj s neopatrným konaním žalobcu došlo k pádu múra na žalobcu a tento tým utrpel rozsiahle zranenia a vznikla mu tak škoda na zdraví. Žalobca tiež zanedbal svoju prevenčnú povinnosť a nepočínal si tak, aby ku škode na jeho zdraví nedošlo, keď sa zdržiaval v tesnej blízkosti múru v havarijnom stave, nakloneného smerom k žalobcovi, navyše keď ho spolu so svojim známym začal búrať. Za danej situácie bolo pre vznik škody rovnako významné ako zavinenie žalobcu aj zavinenie žalovaných, a preto za spôsobenú škodu zodpovedajú rovným dielom na jednej strane žalovaní spoločne a nerozdielne a na druhej strane žalobca.

3. Vychádzajúc z uvedenej miery zavinenia súd prvej inštancie zistil z vykonaného dokazovania rozsah škody na zdraví žalobcu a priznal mu náhradu jej polovice.

4. Rozhodnutie o trovách konania založil súd prvej inštancie na obdobnom rozsahu úspechu strán sporu (aj so zohľadnením čiastočného späťvzatia žaloby) a na rovnakej miere zodpovednosti za škodu, v dôsledku čoho žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal a štátu priznal nárok na náhradu trov konania voči každej zo strán sporu v rozsahu 50 %.

5. Proti rozsudku podali odvolanie žalovaní, ktorí žiadali napadnuté rozhodnutie zmeniť a žalobu zamietnuť. Považovali za nesprávny záver súdu prvej inštancie o vlastníckom práve žalovaných k múru, keď múr nekupovali ani ho nestavali. Bol postavený na spoločnej hranici pozemkov, a tak s vysokou pravdepodobnosťou spoločným majetkom vlastníkov pozemkov. V tomto smere namietali nevykonanie navrhovaných dôkazov. Skutočnosť, že múr bol aj vo vlastníctve majiteľa pozemku susediaceho s pozemkom žalovaných vyplýva podľa žalovaných z technickej správy Ing. Nechalu, ktorú predložili súdu prvej inštancie. Vlastníctvo múru iba na strane žalovaných nebolo podľa žalovaných možné dovodiť iba z výpovede žalovanej 2/.

6. Ďalej žalovaní namietali, že súd nevykonala dostatočné dokazovanie ohľadom zlého technického stavu múru, keď ten nevyplýva z jediného listinného dôkazu. Výpoveďami zlý technický stav múru jednoznačne preukázaný nebol. Podľa žalovaných nebol múr v zlom technickom stave aj preto, že nespadol celý. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s výpoveďami svedkov O. a D. ktorí uviedli, že múr nebol na spadnutie a nevysporiadal sa ani s výpoveďou svedka N. o priebehu rozoberania múru. Naopak, považoval za vierohodnú výpoveď bývalej vlastníčky domu p. U.. Za podstatné žalovaní považovali aj to, že v predchádzajúcom zrušenom rozhodnutí súd prvej inštancie uviedol, že zlý technický stav múru nebol primárnou príčinou pádu múru, ale táto príčina bola na strane žalobcu. Žalovaní v odvolaní uviedli aj výňatky z rozhodnutí polície, kde sa uvádzalo, že k pádu múru došlo až na základe manuálneho zásahu do konštrukcie múru, ktorý zásah bol urobený na príkaz a so súhlasom poškodeného. Citovali tiež upovedomenie okresnej prokuratúry, podľa ktorého následky pádu múru boli vyvolané nezodpovedným konaním poškodeného žalobcu tak ako o tom sám vypovedal. Nezodpovednosť svojho konania potvrdil aj sám žalobca vo výpovedi, ktorá je obsahom vyšetrovacieho spisu a s vedomím, že išlo výlučne o jeho chybu, keď sa ako poškodený vyjadril, že náhradu škody nežiada.

7. Žalovaní v odvolaní tiež namietali neexistenciu zavinenia na ich strane a aplikáciu ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka považovali za nesprávnu, keď žalobca vlastným konaním v rozpore so zákonom a základnými zásadami pri vykonávaní búracích prác spôsobil pád múru. V súvislosti so zisteniami ohľadom technického stavu múru poukázali žalovaní na výpoveď svedka N. na polícii, ktorý uviedol, že si boli vedomý, že múr môže stratiť stabilitu, ale nepredpokladal, že spadne po celej dĺžke náraz. Tento svedok tiež uviedol, že si bol ako murár vedomý toho, že sa to môže stať, nakoľko porušili stabilitu múru a vlastne to mali aj v úmysle múr povaliť po oddelení tej 50 centimetrovej časti od susedov. Aj sám žalobca vo svojej výpovedi na polícii uviedol, že to bola jeho školácka chýba, že stál na druhej strane, kde sa múr

zvalil. Podľa žalovaných je v rozpore s tvrdeniami o zlom stave a naklonení múru aj tvrdenie žalobcu, že chcel vyhotoviť drážku na osadenie konštrukcie na zateplenie. Pokiaľ totiž mal byť múr v tak dezolátnom stave ako tvrdil žalobca, nemohol predsa slúžiť ako oporný bod pre konštrukciu na zateplenie. Žalovníci poukázali aj na absenciu búracieho povolenia. V spojitosti s uvedenou nesprávnosťou vyhovujúcej časti rozsudku namietali žalovníci aj rozhodnutie o trovách konania. Rozsudok v napadnutej časti žiadali zmeniť a žalobu aj v tejto časti zamietnuť a priznať plnú náhradu trov konania.

8. Odvolanie proti vyhovujúcej časti rozsudku podal aj intervenient na strane žalovaných (poisťovňa), ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť a žalobu aj v tejto časti zamietnuť. Namietal nesprávne skutkové zistenia, nesprávne právne posúdenie veci a porušenie práva na spravodlivý proces. Podľa poisťovne sa súd prvej inštancie nesprávne riadil právnym názorom vysloveným v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, v ktorom bolo konštatované, že pre vznik škody bolo v danom prípade rovnako významné zavinenie na strane žalobcov aj žalovaných. Vec vrátil súdu prvej inštancie vzhľadom na potrebu dokazovania rozsahu škody. Súd prvej inštancie však dokazovanie podľa pokynov odvolacieho súdu nevykonával, keďže jeho záväzné právne stanovisko interpretoval tak, že zavinenie strán sporu má byť 50:50 a dokazovanie ďalej viedol iba ohľadom výšky vzniknutej škody. Náležitým určením miery zavinenia strán sporu sa súd prvej inštancie nezaoberal. Pokiaľ by tak urobil, dospel by k záveru že žalovníci a žalobca nezodpovedajú za vzniknutú škodu v pomernej časti. Zo zisteného skutkového stavu je totiž zrejmé, že žalobca vykonával zásah do statiky múru bez vedomia žalovaných a mal vedomosť o jeho technickom stave. Žalobca tak významne zanedbal prevenčnú povinnosť a vedome sa vystavil riziku škody na svojom zdraví. Významné tiež je, že zasahoval do cudzieho majetku bez vedomia vlastníkov vecí. Žalovníci tak objektívne nemohli zabrániť vzniku škody na zdraví žalobcu. Spoluzavinenie v pomere 50 : 50 považovala poisťovňa za neadekvátne. Za vzniknutú škodu nemôže zodpovedať vlastník múru rovnako ako subjekt, ktorý sa vystavil riziku škody na zdraví, keď bez súhlasu vlastníka účelovo odstraňoval tehly z múru, o ktorom tvrdil, že je v dezolátnom stave. Za tejto situácie mal žalobca znášať škodu na svojom zdraví sám.

9. Poisťovňa namietala tiež rozhodnutie o náhrade trov konania štátu, ktoré nezodpovedá v konaní konštatovanému úspechu strán sporu v pomere 45,02 : 54,98.

10. Napokon poisťovňa namietala porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré malo spočívať v tom že po vypočutí znalca na pojednávaní nebolo vyhovené žiadosti právneho zástupcu poisťovne o poskytnutie lehoty na vyjadrenie k výpovedi znalca. Právny zástupca poisťovne mal totiž záujem predložiť stanovisko znalca priamo poisťovní (respektíve jej spolupracujúcim posudkovým lekárom). Poisťovňa poukázala na to že strany sporu majú právo vyjadrovať sa ku každému vykonanému dôkazu, a pokiaľ sa jedná o dôkaz, ktorý má vysoko odborný charakter nemožno od strany sporu spravodlivo požadovať aby sa k nemu vyjadrila bezprostredne po jeho vykonaní prostredníctvom advokáta. Vzhľadom na toto procesné pochybenie namietala poisťovňa aj výšku priznaného nároku.

11. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

12. Žalovníci sa s odvolaním poisťovne stotožnili. Rovnako sa poisťovňa stotožnila s odvolaním žalovaných.

13. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo veci samej potvrdiť podľa § 387 CSP a vo výrokoch o trovách zmeniť podľa § 388 CSP.

14. Odvolací súd považuje za správny záver súdu prvej inštancie o vlastníckom práve žalovaných k múru. Súd prvej inštancie k tejto otázke uviedol, že z písomného vyjadrenia žalovanej 2/ a z jej prvej výpovede na pojednávaní vyplývalo, že múr sama považovala za vlastníctvo žalovaných a konanie žalobcu považovala za neoprávnený zásah do ich vlastníctva. Pokiaľ došlo k spochybneniu vlastníckeho práva až následnými tvrdeniami žalovaných, súd prvej inštancie postupoval správne, pokiaľ vychádzal z tvrdení prezentovaných na začiatku sporu, pretože pri neskorších zmenených tvrdeniach je vysoký predpoklad prezentovania skutočností podľa zamýšľaného účelu a nie podľa skutočnosti. V konaní nebol vykonaný ani navrhnutý ďalší dôkaz, ktorý by vyvrátil prvotné tvrdenia žalovanej 2/ o vlastníctve múru. Takým dôkazom nie je ani technická správa Ing. Nechal, pretože táto sa týka umiestnenia múru vo

vzťahu k hranici pozemkov a žalovaní na jej základe tvrdia, že múr sa nenachádza len na ich pozemku. Ako vyplýva z ust. § 120 ods. 2 OZ, stavba nie je súčasťou pozemku, preto ani prípadné umiestnenie stavby na oboch susediacich pozemkoch (ako to tvrdia žalovaní) nemá bez ďalšieho vplyv na vlastnícke právo k stavbe. Z uvedeného dôvodu nebolo pochybením súdu prvej inštancie ani nevykonanie dôkazu technickou správou Ing. Nechal. Možno teda uzavrieť, že nie je správny názor žalovaných, že vlastníctvo múru iba na strane žalovaných nebolo možné dovodiť iba z výpovede žalovanej 2/. Výpoveď žalovanej 2/ potvrdila východisko žaloby. Jednalo sa tak o zhodné tvrdenie strán, z ktorého bolo možné vychádzať a na následnú zmenu tvrdení nebol dôvod prihliadať (§ 186 ods. 2 CSP).

15. Súd prvej inštancie nepochybil ani pri závere o zlom technickom stave múru. Nie je spochybnené že k stavebnému zásahu do múru došlo jeho rozoberaním smerom zhora dole v mieste napojenia múru na budovu. Elementárne poznatky postačujú na konštatovanie, že staticky stabilný múr sa nezrúti, keď je rozoberaný zvrchu dole. Ak sa teda múr pri uvedenom spôsobe rozoberania zrútil, nebolo potrebné k správnosti záveru o jeho nevyhovujúcom technickom stave viac dôkazov, ako vykonal súd prvej inštancie. Žalovanými tvrdená skutočnosť, že múr nespadol celý má vzťah iba k hodnoteniu rozsahu zlého technického stavu múru a nemožno z nej dovodiť dobrý technický stav. Ten nemožno dovodzovať ani z toho, že múr mal slúžiť ako oporný bod pre konštrukciu na zateplenie, pretože takto slúžiť nemal. Uvedený záver žalovaných je nepochopením dôvodu, pre ktorý žalobca pre účely zateplenia odpojil múr od stavby domu. Pri zateplení stavby domu nemala vzniknúť medzera medzi domom a múrom (drážka) logicky slúžiť na ukotvenie zateplenia domu ale na vytvorenie priestoru pre zateplovací materiál inštalovaný na dome.

16. K záveru súdu prvej inštancie o primárnej príčine pádu múru, na ktorý odkazujú žalovaní v odvolaní je potrebné uviesť, že pri zloženej príčine, o ktorú sa tu jedná, je kritériom primárny/sekundárny kritériom časovým a nie kritériom miery podielu na spôsobenej škode. Presne v tomto zmysle je potrebné vnímať aj rozhodnutia polície, kde sa uvádzalo, že k pádu múru došlo až na základe manuálneho zásahu poškodeného do konštrukcie múru. V tomto zmysle je potrebné vnímať rovnako aj upovedomenie okresnej prokuratúry, podľa ktorého následky pádu múru boli vyvolané nezodpovedným konaním poškodeného žalobcu. Je nad akúkoľvek pochybnosť, že pád múru nastal v dôsledku toho, že ho žalobca začal rozoberať. Ako však uviedol odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, zavinenie za pád stavby v havarijnom stave nemožno pričítať len žalobcovi, akokoľvek neopatrne si počínajúcemu. Vo všeobecnosti by to vylučovalo zodpovednosť za škodu na strane vlastníkov nezabezpečených stavieb v havarijnom stave, pokiaľ by impulzom pre pád takýchto stavieb bolo počínanie tretej osoby vykazujúce znaky mimoriadnej neopatrnosti. Stavba nie je domček z kariet a jej stav musí byť taký, aby sa pri impulzoch nízkej intenzity nezrútila. Pokiaľ stavba v takomto stave nie je a dôjde k jej zrúteniu majúcemu pôvod aj v havarijnom stave, je zavinenie na strane vlastníka stavby v zásade dané a nanajvýš ho možno znížiť o mieru spoluzavinenia poškodenej tretej osoby.

17. Uvedená zodpovednosť vlastníka stavby v havarijnom stave je daná aj v situácii keď poškodená tretia osoba (nie teda napr. zmluvný dodávateľ búracích prác) vlastným konaním v bez príslušného povolenia spôsobí pád stavby v havarijnom stave. Vysoko rizikové konanie žalobcu možno stotožniť s konaním osoby so zníženou rozpoznávacou a ovládacou schopnosťou alebo s konaním osoby s nedostatočnou rozumovou vyspelosťou, no táto okolnosť nezbavuje vlastníka stavby v havarijnom stave za jej havarijný stav. Pokiaľ žalovaní tvrdia, že žalobca postupoval v rozpore so základnými zásadami pri vykonávaní búracích prác, toto platí len potiaľ, že vykonával stavebné úpravy na stavbe v havarijnom stave, pretože pri tejto povahe stavby skutočne základné zásady porušil. Vo všeobecnosti, teda pri technicky vyhovujúcej stavbe by však zásady búracích prác neporušil. Ako bolo uvedené, nebolo sporné, že múr bol rozoberaný zhora dole rozobratím jeho pripojenia k budove.

18. Dôvodné nebolo ani odvolanie poisťovne, ktorá v prvom rade namietala nedostatočné zistenia súdu prvej inštancie ohľadom miery zavinenia. Súd prvej inštancie však vykonal všetky navrhované dôkazy relevantné z hľadiska určenia miery zavinenia. Vzhľadom na to, že súd v sporovom konaní nie je v zásade oprávnený vykonávať nenavrhované dôkazy, teda zisťovať skutkový stav sám, neobstojí námietka poisťovne o nedostatočných zisteniach ohľadom miery zavinenia. Záver súdu prvej inštancie o miere zavinenia 50:50 bol záverom právnym, ktorý urobil po zohľadnení výsledkov dokazovania navrhnutého stranami sporu a majúceho vzťah k miere zavinenia. Pri skutkovom stave ako ho zistil súd prvej inštancie nie je dôvod pre žiaden iný právny záver ako pomer 50 : 50. Poisťovňou tvrdené vylúčenie

zavinenie žalobcu nepredstavuje pomernú zodpovednosť a je v rozpore s predchádzajúcim zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu.

19. Čo sa týka námietok poisťovne, ktorými odôvodňuje svoj názor o výlučnom spôsobení škody zo strany žalobcu, odvolací súd odkazuje na vyššie uvedené dôvody neopodstatnenosti odvolania žalovaných. Neobstojí ani záver, že žalovaní objektívne nemohli zabrániť vzniku škody na zdraví žalobcu, pretože za stav stavby zodpovedá jej vlastník.

20. Dôvodná nebola ani námietka porušenia práva na spravodlivý proces, ktoré malo spočívať v tom že po výsluchu znalca na pojednávaní nebolo vyhovené žiadosti právneho zástupcu poisťovne o poskytnutie lehoty na vyjadrenie k výpovedi znalca. Zo spisu vyplýva, že výsluch znalca súd vykonal na predchádzajúci písomný návrh samotnej poisťovne (č.l. 526). Na vykonanie vlastného dôkazného návrhu sa tak poisťovňa mala možnosť pripraviť a na pojednávaní sa zúčastniť prostredníctvom osôb, ktoré považovala za kompetentné reagovať na výpoveď znalca. Ponechanie účasti na pojednávaní len na právnom zástupcovi zvolila poisťovňa pri predchádzajúcej znalosti o tom, že na pojednávaní bude vypočutý znalec, preto nebol na strane súdu prvej inštancie dôvod akceptovať žiadosť poisťovne o odročenie pojednávania za účelom oboznámenia výpovede znalca svojim odborníkom. Nebola tu žiadna prekážka, pre ktorú by sa odborník nemohol za poisťovňu zúčastniť predmetného pojednávania a priamo na ňom reagovať na výpoveď znalca. Nevyhovenie žiadosti o odročenie a rozhodnutie veci na danom pojednávaní nebolo preto porušením práva na spravodlivý proces.

21. Vzhľadom na uvedené neboli odvolania čo do veci samej dôvodné a odvolací súd napadnuté rozhodnutie vo vyhovujúcej časti o veci samej potvrdil.

22. Dôvodné však bolo odvolanie do výroku o trovách konania strán sporu a trovách konania štátu. Pri pomere úspechu strán sporu konštatovanom súdom prvej inštancie v rozsahu 45,02 : 54,98 v prospech žalovanej strany, nebol dôvod rozhodnúť o trovách konania, akoby bol úspech strán sporu rovnaký. Odvolací súd preto v časti trov konania napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že uvedený pomer úspechu dôsledne zohľadnil a rozhodol podľa neho o trovách strán sporu i o trovách štátu tak, ako je uvedené vo výroku.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi, čo do veci samej, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).